

SANDRONE
DAZIERI

WESPEN
MAN

Adembenemende
pageturner van de beste
Italiaanse thrillerauteur

THRILLER

INVAL

Heden

1

Bij het begin van haar lijdensweg zat Amala in de bus die wegreed uit Cremona. Achter het raam wisselden groepjes huizen van een of twee verdiepingen zich af met maisvelden die hoger stonden dan normaal door de overdreven hitte van de hele maand september. Het was snikheet in de bus, al zat hij niet meer zo stampvol nu het grootste deel van de studenten bij de vorige haltes beetje bij beetje was uitgestapt.

De provinciale weg zou nu nog een paar gehuchten doorkruisen, steeds kleiner en verder van elkaar verwijderd, en na nog een paar velden zou hij uitkomen in Città del Fiume, dat, al deed de naam anders vermoeden, in feite niet meer was dan een middeleeuws gehucht, met driehonderd zielen in rode bakstenen gebouwen en met elkaar in verbinding staande binnenplaatsen. De familie van Amala (uitgesproken met de klemtoon op de tweede A) had echter de voorkeur gegeven aan een nog meer afgelegen huis in een klein bos op ongeveer een kilometer van het centrum. Amala woonde helemaal niet graag op het platteland en ze baalde er nog meer van dat ze het haar vrienden niet kon uitleggen. Als ze vertelde dat ze een dode muis in de kast had gevonden of dat een kikker de afvoer van een van de badkamers had verstopt (niet een keer maar meerdere keren), vonden zij haar maar verwend.

Als je beroemde ouders hebt (en zó beroemd waren die van haar nou ook weer niet), gaat iedereen ervan uit dat ze ook rijk zijn. Maar haar moeder had al in geen vijf jaar een boek uitgebracht

en haar vader bleef opdrachten verliezen omdat hij de kunstenaar uithing in plaats van een architect, wat Amala erg *cringe* vond voor een man van vijftig.

Amala stapte bij de enige halte van de stad uit, met een sprong om een kuil te ontwijken. De lucht bleef continu van kleur veranderen, doorkruist door droge witte wolken. Gelukkig maar, want als het regende werd het koud en vochtig in haar huis. In de jaren dertig, toen het was ontworpen (door wat haar vader trots een *ketterse* architect noemde), was men nog niet bekend met thermische isolatie. En ook de vorm was belachelijk, vond ze, zozeer zelfs dat iedereen het het 'Strijkijzer' noemde in plaats van Villa Cavalcante, waarin haar vader het had omgedoopt.

Met Måneskin op haar AirPods liep Amala door de zuilengang van het pleintje, over een stenen bruggetje en vervolgens de witte weg op die naar haar huis leidde. Er was ook een geasfalteerde weg die met een omweg bij het Strijkijzer uitkwam, maar met mooi weer nam Amala die route nooit.

Het koele briesje rook naar graan en kamille, en ook naar die giftige wilde bosbes die naar zweetvoeten stonk. Precies op de kruising met de onverharde weg stond een man tegen de laaddeur van een brand-schone witte bestelwagen mismoedig een sigaret te roken. Hij was lang en stevig, droeg zijn grijze haren in een staartje in zijn nek, had een donkere zonnebril op en een mondkapje. Amala vermoedde dat hij over de zestig was, hoewel dat onmogelijk goed in te schatten was.

Voorzichtig greep ze zich vast aan een van de hoogspanningsmasten, maakte een halve pirouette en sprong naar de overkant van de weg. In die beweging keek ze de man een fractie van een seconde recht in zijn gezicht en werd ze getroffen door de bleekheid van het kleine beetje onbedekte huid van zijn gezicht.

Ze versnelde haar pas om hem achter zich te laten, vervolgde het weggetje tussen de vers gemaaide luzernevelden, met de laatste hooibalen die klaarlagen om te worden opgehaald. Ze stapte opzij om plaats te maken voor een zeer trage, lawaaiiger ege en maakte van de gelegenheid gebruik om nog een blik op de kruising te werpen. De bestelwagen was verdwenen, de man ook, en Amala voelde zich vreemd opgelucht. Ze zette de muziek harder en liep

de paar honderd meter naar het landgoed van haar familie, dat zich achter de cipressen aftekende.

Het was ongeveer tien hectare groot, omheind met muren en hekken die werden verzacht door liguster. Aan de achterzijde, de kant die uitkeek op het platteland, zat een elektrische poort. Amala pakte de sleutelbos uit haar rugzak, maar toen ze die in het slot stak, bleef de sleutel halverwege steken. Er was geen beweging meer in te krijgen en na een paar pogingen drukte ze op de knop van de beeldintercom. Het cameralicht ging niet aan.

In augustus waren er verschillende stroomstoringen geweest doordat de airconditioners continu aan hadden gestaan, en Amala dacht dat er misschien weer een was geweest. Ze zette de muziek op haar telefoon uit en zocht het nummer van haar moeder, in de hoop dat ze, ondanks haar ‘creatieve trance’, zou opnemen.

Op dat moment viel er een schaduw over haar heen en Amala besepte dat ze niet langer alleen was.

2

Het duurde een uur voordat Sunday zich realiseerde dat Amala er wat te lang over deed om thuis te komen. Meestal kwam ze gehaast en hongerig als een wolf thuis, maar het gebeurde ook dat ze met wat vrienden bleef hangen en de tijd uit het oog verloor. Sunday stuurde haar een bericht en ging vervolgens verder met schrijven aan een stuk dat ze niet had moeten aannemen. Het was een recensie voor de *New Yorker* van een roman die haar niet was bevallen maar die ze om persoonlijke redenen geen vernietigende kritiek wilde geven, maar ook niet wilde prijzen. Onder de vaste lezers van het tijdschrift bevonden zich, behalve de harde kern van de wat oudere *upper-class* New Yorkers, alle meest invloedrijke critici en een heleboel collega's die haar een stijlbreuk niet zouden vergeven. Vooral na de pandemische jaren die haar hadden afgesneden van de VS en haar lezingen.

Toen ze weer opkeek van haar scherm was er nog eens drie kwartier verstreken. En haar dochter had niet geantwoord op het bericht. Sunday probeerde haar te bellen maar ze trof alleen de onnatuurlijke stem van 'het nummer dat u heeft gebeld is momenteel niet bereikbaar'. Ze voelde geen angst, niet direct, alleen de bekende beklemming van haar maag die ze voelde op momenten dat ze beseftte dat haar vlees en bloed niet langer een verlengstuk van zichzelf was, maar een denkend wezen dat de wereld doorkruiste. Net als zij, trouwens. Ze was van Yorubaanse afkomst, en ze was twintig jaar geleden met Tancredi getrouwd, in New York waar haar familie naartoe was verhuisd. Ondanks de tijd die ze er hadden doorgebracht waren ze zich er nooit echt thuis gaan voelen.

Dezelfde straatjes waar zij, zelfs in het donker, in alle rust rondliep, raakten bezaaid met onheilspellende gevaren als ze zich haar dochter daar voorstelde. Toen ze Amala, tien maanden oud, voor het eerst zag lopen, was Sunday zich angstvallig bewust geworden van het feit dat het huis eigenlijk één dodelijke val was. Het popje kon van de trap vallen en haar rug breken, verdrinken in de badkuip, een elektrische schok krijgen. En naarmate ze groter werd, groeiden de gevaren met haar onafhankelijkheid mee. Elke stap die ze van haar vandaan deed, van haar blik van moeder tijger, moeder havik, was een stap naar mogelijke ongelukken die Sunday zich tot in detail kon inbeelden. Ze had de wereld graag plat gemaakt voor haar dochter, om hem zacht, roze, geurend naar suikerspin en ongevaarlijk te maken. Maar dat was onmogelijk en dus had ze geleerd haar zorgen als een bal onder water te houden. Nu rimpelde het wateroppervlak een klein beetje. Amala was vast ergens gestopt om iets leuks te doen.

Ze trok haar schoenen aan, ging de tuin in en liep achterom. Voor zover zij kon zien, zag ze de gestalte van haar dochter ook in de verte niet naderen. Opnieuw een rimpeling en deze keer werd ze er bijna misselijk van. Terwijl ze haar opnieuw probeerde te bellen stapte ze in de tweezits elektrische auto die ze voor de korte afstanden gebruikten en reed in de richting van de bushalte. Juist op dat moment kwam er een bus aan. Ze stopte om te kijken. *Je zal*

zien dat ze in deze zit, zei ze tegen zichzelf. Ze is vast niet meteen ingestapt toen....

De bus reed verder. Er was niemand uitgestapt.

Sunday voelde haar handpalmen klam worden, en ze had nu echt maagpijn. Stapvoets vervolgde ze haar weg door het centrum van Città del Fiume terug naar huis, keerde toen om en nam de witte weg, hortend en stotend bij iedere kuil. Het was niet de meest geschikte auto, maar dat kon haar niet schelen. Ze parkeerde bij het hek om te voet verder te zoeken, en op dat moment zag ze Amala's sleutelhanger aan het slot van het hek hangen.

3

Amala begon langzaam wakker te worden. Haar lichaam voelde van rubber en ze zag wolken van licht achter haar oogleden, maar ze besepte dat ze op een harde vloer lag, met uitsteeksels die in haar rug prikten. Ze probeerde zich te bewegen en alles werd weer zwart. De kleur kwam in golven die haar bedolven. Het deed haar denken aan de keer dat ze keta had geprobeerd en bijna was flauwgevallen. Voordat ze het gevoel in haar benen verloor had ze iets soortgelijks ervaren, maar duizend keer minder intens. En minder aangenaam. Nu voelde ze zich ontspannen, in rust.

Toen de stroom van kleuren weer optrok, merkte Amala dat de vloer trilde en schokte op een zwaar geluid dat klonk als...

Een motor.

Was ze in slaap gevallen in de bus? Nee, ze was uitgestapt en....

Ze viel weer weg en werd wakker met een geluid van krakend plastic in haar oren. Ze hoorde het nog steeds, nat en kleverig plastic dat van buiten werd afgescheurd. Ze begreep dat ze in de laadruimte van een bestelwagen lag, met een deken als isolatie. Het was aardedonker.

Ze was nu in staat de draad van haar gedachten vast te houden, al gingen die heel, heel langzaam. Ze was niet bang, en ze lag te

comfortabel om te proberen op te staan. Het beste bed waar ze ooit in had geslapen was niet zo zacht geweest.

Maar ik hoor hier niet te zijn.

Ze zocht met haar armen die hun eigen weg leken te gaan naar haar telefoon, maar vond hem niet. En hij lag ook niet bij haar in de buurt. De frustratie gaf haar een kleine prikkel.

Die man heeft hem van me afgepakt.

Welke man? Verward zag ze de beeltenis van een wit gezicht achter donkere brillenglazen en zo'n lichtblauw mondkapje. Waar had ze hem ontmoet?

Hij stond bij zijn bestelwagen, herinnerde ze zich. Maar ze had hem daarna ook gezien.

Ze wilde naar binnen gaan en...

Hij was daar ineens. Kwam op haar af...

Hoezeer ze zich ook forceerde, meer kon ze zich niet herinneren. En nu lag ze in een bestelwagen.

Zijn bestelwagen.

De witte bestelwagen.

Hij heeft me ontvoerd.

Nu ze er eenmaal in was geslaagd die conclusie te trekken, leek het haar onvoorstelbaar dat ze het niet eerder had bedacht. Een dun stroompje adrenaline boorde een gat in de wolk van gelukzaligheid dat zich snel uitbreidde en haar liet zien wat zich aan de andere zijde bevond.

Ontvoerd.

De mengeling van angst en opwinding benam haar de adem en gaf haar nog helderheid. Wat die man haar ook had toegediend, het begon zijn werking te verliezen. Ze was een gevangene, ze moest ontsnappen voor hij terugkwam.

Toen schoot de gedachte door haar hoofd dat die vent misschien iets met haar had gedaan terwijl zij sliep. Iets walgelijks. Ze voelde onder haar spijkerbroek aan haar slipje. Alles leek in orde.

'Niet bang zijn,' had hij tegen haar gezegd toen hij haar had gegrepen. 'Niet schreeuwen.'

De restanten van de roze wolk losten op en haar hart begon tekeer te gaan.

Met haar vingers, die het nu weer deden, doorzocht ze haar zakken opnieuw. De man had haar telefoon afgepakt, maar had haar fiets sleutel met sleutelhanger, een minizaklantaarn die ze gebruikte als ze 's avonds de ketting moest losmaken, laten zitten. Ze knipte hem aan en het zwakke groenige streepje licht leek haar fel na de minuten – *of uren?* – van duisternis.

De bestelwagen was leeg en de wanden waren bedekt met stukken plasticfolie die met tape aan elkaar waren geplakt. Ze veranderde van positie en richtte de zaklantaarn naar achteren. De laaddeur was ook met plastic bekleed en alleen de metalen handgreep was zichtbaar. Hij was maar iets meer dan een meter van haar voeten verwijderd, maar het vinden van de sleutelhanger had al haar energie opgeslokt.

Wanhopig rukte ze aan de deken en kroop op handen en voeten in de richting van de laaddeur. Drijfnaat van het zweet botste ze ertegenaan, greep het handvat, maar haar hand gleed weg en de nagel van haar wijsvinger klapte dubbel. De pijn ging door merg en been, maar Amala schreeuwde niet. Ze wachtte tot het kloppen in haar vinger iets afnam en de pijn bijna draaglijk werd. Met haar andere hand pakte ze de greep opnieuw. Ze drukte hem omhoog maar hij blokkeerde en gleed uit haar hand.

Er was iemand aan de andere kant die de deur openmaakte.

In paniek drukte ze zich op haar hielen achteruit, liet de minizaklantaarn vallen en kromp ineen tegen de achterwand. De bestelwagen kantelde lichtjes in de richting van het kiertje licht dat de laadruimte was binnengedrongen toen een donkere gedaante instapte en de deur weer achter zich sloot, waardoor hij weer een schaduw in de schaduw werd.

‘Wie ben jij...?’ stamelde Amala. ‘Wat ben je met me van plan...?’

De donkere gedaante veranderde in vlees en adem. Hij drukte haar tegen de grond. ‘Sst,’ deed hij.

Niemand weet echt hoe hij in gevaar zou reageren tenzij hij al tientallen keren op de proef is gesteld. Amala had vaak genoeg tegen personages in tv-series zitten schreeuwen, dat ze ervandoor moesten gaan of zich moesten verdedigen. ‘Rennen idioot’, ‘Schop hem in zijn kruis!’ Maar zij was niet goed met geweld, ze had zelfs

nog nooit een klasgenoot aan de haren getrokken en ze had geen van de zelfverdedigingscursussen gevolgd die haar moeder haar tot vervelens toe had aangedragen. Het was dus geen rationele keuze toen ze met geklauwde vingers met haar armen zwaaide, en het was puur toeval dat ze het oor van de man raakte, die een kreet van pijn slaakte voordat hij haar met zijn volle gewicht terug op de grond drukte. ‘Hou op,’ zei hij met die vreemd hoge stem voor iemand van zijn postuur. De grote hand van de man greep haar gezicht. Amala probeerde te bijten, maar voelde iets in haar hals prikken en zakte weer weg.

4

Drie uur na de verdwijning van Amala deden Sunday en haar man Tancredi, die met spoed naar huis was gekomen, aangifte van vermissing bij de plaatselijke carabinieri. Amala was minderjarig, de getuigenis van haar ouders leek betrouwbaar, en de aangifte werd met spoed naar het Openbaar Ministerie gestuurd die deze op zijn beurt doorstuurde naar een lijst van instanties, variërend van de carabinieri tot de vrijwilligers van het Rode Kruis, de Kindertelefoon en het leger.

Tegen etenstijd al waren er een stuk of honderd mensen die het gebied rond Città del Fiume uitkamd, terwijl de Landelijke Eenheid leraren en vrienden van het meisje hoorde. De hele nacht was het een komen en gaan van mensen in de grote ontvangstkamer van de villa, waaronder bekenden en de politie. Ondertussen rinkelden de mobiele telefoons non-stop en vloog een helikopter op lage hoogte over het gebied, maar het was allemaal tevergeefs, geen spoor van het meisje. Het nieuws werd door alle grote kanalen verslagen omdat Sunday en Tancredi bijna overal in de wereld bekend waren. Ze weigerden interviews, maar Sunday stemde ermee in een oproep voor het journaal van de volgende dag op te nemen. ‘Alstublieft, als iemand nieuws heeft over mijn dochter...’ enzovoort.

Francesca Cavalcante arriveerde om middernacht in haar Tesla.

Ze was de zus van Tancredi en de advocaat van de familie. Een elegante verschijning van rond de zestig jaar met een Modigliani-hals. Ze had de voorgaande uren doorgebracht aan de telefoon met al haar relaties bij verschillende parketten, weerbarstig aandringend op het onderzoek. Als ze boos werd kwam haar Britse accent naar boven; tot een jaar geleden had ze in Londen gewerkt en gewoond.

De weg naar de villa werd geblokkeerd door dienstauto's en televisiecampers, dus Francesca reed om naar de achterpoort, de poort waar Amala een paar uur eerder doorheen had moeten komen. Nu stond een groep mannen in witte overalls er foto's van te maken. Die aanblik was als een stomp in haar maag, maakte alles te werkelijk. De oprijlaan was tot aan de verandadeur afgezet met een rood-wit lint dat het huis binnenging en doorliep tot de kamer van Amala. Francesca parkeerde op de plek die een carabinieri haar aanwees, liep vervolgens door de keuken naar binnen en afgaand op het geluid van de stemmen bereikte ze de woonkamer. Ze omhelsde haar schoonzus, afwezig en vertraagd door de Oxazepam, en stapte vervolgens naar buiten de oprit op. 'Is de hulpofficier van justitie er al?'

'Ja, het is Claudio. Hij wacht daar op ons,' zei ze.

Claudio Metalli, een oude familievriend en studiegenoot van Francesca, was het beste wat hen kon overkomen. Lang en kalend, met een Marinella-stropdas, zat hij aan de teakhouten tafel in de kamer die het grootste deel van de benedenverdieping in beslag nam. Hij stond op om haar te omhelzen. 'Ciao, Francesca.'

'Fijn dat je meteen bent gekomen.'

'Uiteraard.'

Francesca ging naast haar schoonzus zitten.

'Nou,' begon Metalli, 'laat ik vooropstellen dat als ik jullie niet al mijn hele leven had gekend, ik jullie niets zou toevertrouwen. Maar ik weet dat jullie niets zullen rondbazuinen, omdat jullie weten dat je daarmee het onderzoek in gevaar brengt.'

'Toe, Claudio... kom ter zake... alsjeblieft,' zei Tancredi.

'Hoe dan ook... Amala's route is gereconstrueerd. De eigenaar

van de kiosk op het pleintje heeft haar uit de bus van 13.45 uur zien stappen. Dat weet hij zeker. En hij zei dat ze over het bruggetje de witte weg op is gelopen waar de F.O. nu onderzoek doet. Hij vertelde ook dat er op dat moment een witte Ducato-bakwagen op het kruispunt geparkeerd stond, bestuurd door een lange man die hij nooit eerder had gezien. Andere getuigen hebben bevestigd dat de bestelwagen een paar minuten later wegreed.’

Er was een moment van stilte terwijl de anderen het nieuws verwerkten. ‘Ik wist dat iemand haar had meegenomen. Ik wist het,’ mompelde Tancredi.

‘Wacht, wacht,’ zei de hulpofficier van justitie meteen. ‘We onderzoeken die man en zoeken die bestelwagen, maar voorlopig zou het gewoon toeval kunnen zijn.’

‘Hebben we een omschrijving?’ vroeg Francesca.

‘Een beetje algemeen, helaas. Lang en stevig, grijs haar samengebonden in zijn nek, een beetje als een oude hippie. Het feit dat niemand van degenen die hem zagen hem herkende, heeft de aandacht van de recherche aangewakkerd, omdat iedereen hier elkaar een beetje kent, althans van gezicht.’

‘Misschien staat hij op onze camerabeelden,’ zei Sunday.

‘Die hebben we al gecontroleerd. Met de poortcamera is geknoeid. De andere camera’s hebben niets waargenomen.’

Francesca beseftte dat de ontvoerder niet willekeurig had gehandeld, hij kende het tijdsschema en de route van haar nichtje.

‘Een idioot,’ mompelde Sunday met trillende stem. ‘Wie weet waar hij haar heen heeft gebracht...’

‘Zijn beweegredenen zijn ons tot op heden niet bekend,’ zei Claudio. ‘Misschien wil hij losgeld, in dat geval zal hij spoedig contact met jullie opnemen. Maar voor hetzelfde geld is het een gestoord persoon die denkt dat ze zijn dochter is...’

Metalli had de meest waarschijnlijke hypothese niet genoemd, maar Sunday traptte er niet in. ‘Of een *sex offender*,’ zei ze. ‘Een maniak die... mijn dochter wil misbruiken.’ En ze barstte in tranen uit.

‘We vinden hem, Sunday. Als het inderdaad die vent is geweest, die jullie dochter heeft meegenomen, vinden we hem snel.’

‘Misschien niet snel genoeg,’ zei Sunday tussen twee snikken door.

5

Amala wist niet hoelang ze in haar halfslaap had liggen woelen en draaien, maar plotseling opende ze haar ogen en ontdekte dat ze op een bed lag in een kleine, volledig witgeschilderde kamer. De lichten deden pijn aan haar ogen. Een kale man keek haar van boven zijn mondkapje aan. ‘Hoe gaat het met je?’ vroeg hij. ‘Ben je misselijk?’

Amala probeerde zich te bewegen, maar ze zat in de lakens gevangen. ‘Wat...’ mompelde ze hees. Haar keel was van schuurpapier. ‘Waar...’ Lag ze in het ziekenhuis? Wat was er met haar gebeurd?

De dokter gaf haar een klopje. ‘Ik weet dat je je vreemd voelt. Maar maak je geen zorgen, dat is normaal. Het is de pre-narcose.’

Narcose? ‘Ben ik gewond?’

‘Het is niet meer dan een routineoperatie.’

‘Operatie?’

De arts stond op en trok een supermarktkarretje haar kant op waar met tape een gasfles in was vastgezet. Hij droeg een jasschort dat vrijwel aan flarden lag en met onregelmatige rijgnaden bijeengehouden werd.

In wat voor ziekenhuis ben ik terechtgekomen?

De kamer was ook te klein, niet veel meer dan een gangkast, en de lamp boven haar was een spotje dat met tape aan het plafond was vastgezet. Amala probeerde weer te bewegen en deze keer begreep ze dat het niet de lakens waren die haar belemmerden maar iets wat om haar polsen en enkels kneep.

De dokter pakte een rubber masker dat met een geribbelde slang aan de gasfles was verbonden en draaide opnieuw haar kant op. ‘Haal diep adem, je zal er niets van voelen,’ zei hij.

‘Nee... wacht.’

‘Toe, wees een gehoorzaam meisje,’ zei de dokter glimlachend onder zijn mondkapje.

Amala zag dat de linkerschouder van de man besmeurd was met bloed. Het droop uit zijn oor waar een grote vierkante pleister op zat. Hij volgde haar blik. ‘Je hebt flinke nagels hè, die zullen we maar knippen. Het was maar goed dat ik het rubberen masker met de pruik droeg.’

Amala herinnerde zich alles. De bus. De bestelwagen. Het witte gezicht. De poort.

‘Jij bent het...’ zei Amala. ‘Jij bent het...’

In paniek probeerde ze los te komen, maar de man hield haar vast en zette haar het plakkerige en stinkende masker op. Wanhopig hield ze haar adem in, trillend van inspanning tot ze niet anders kon dan het gas inademen.

De man wachtte tot het meisje in diepe slaap was, maakte toen de riemen los en draaide haar op haar zij. Hij knipte haar T-shirt langs haar ruggengraat open tot haar schouderbladen blootlagen. Met een viltstift tekende hij een cirkel naast haar linkersleutelbeen, nam de chirurgische boor en begon zijn werk.

6

Francesca vergezelde Metalli naar zijn auto en maakte van de gelegenheid gebruik om hem onder vier ogen te spreken. ‘Als een meisje van haar leeftijd wordt vermist, is het bijna altijd een zedenmisdrijf,’ zei ze.

Hij nam haar bij haar arm. Het was nog steeds warm, al was het al na middernacht. ‘Het is zinloos om van het ergste uit te gaan. En trouwens, de zedenmisdrijven waar jij het over hebt worden bijna altijd door bekenden van het slachtoffer gepleegd. We spreken al haar vrienden en leraren. Als een van hen erbij betrokken is, zullen we dat snel te weten komen. Maar nu we toch op basis van

vertrouwen aan het werk zijn, denk jij dat Amala, zonder dat haar ouders dat wisten, omgang had met volwassenen?’

‘Onmogelijk.’

‘Als het jou lukt om te begrijpen wat er in het hoofd van tienermeisjes omgaat laat ik je met mijn dochter praten, want mij lukt het niet.’

‘Ik weet niet wat Amala denkt, maar ik weet wie ze is. Als ze een probleem zou hebben gehad met een volwassene zou ze erover hebben gesproken.’

Claudio kuste haar op de wang. ‘Je zult zien dat alles goed komt,’ zei hij terwijl hij in zijn auto stapte. ‘Rust wat, je hebt het nodig.’

Francesca antwoordde niet. Toen ze weer binnenkwam lag Sunday op de bank in de woonkamer, met haar arm over haar ogen. Tancredi zat in zijn fauteuil in het luchtledige te staren. Francesca zette kruidenthee, zich ongemakkelijk door de vrij onbekende keuken bewegend. Ze bracht de theepot naar de woonkamer en maakte van de gelegenheid gebruik om wat afval weg te gooien. ‘Komt de hulp morgenochtend?’

Sunday hield haar ogen dicht toen ze antwoordde. ‘Ik heb tegen haar gezegd dat ze thuis moet blijven. En de tuinman ook.’

‘Je denkt toch niet dat zij er iets mee te maken hebben?’

‘Nee. Ze werken al tien jaar voor ons en ik vertrouw ze. Maar ik wil niet nog meer buitenstaanders in huis, dan moet ik mijn best doen om vriendelijk te zijn terwijl ik het liefst alleen maar wil schreeuwen.’

Sunday deed alsof ze wat van de kruidenthee dronk en vertrok toen naar de slaapkamer.

‘Ze voelt zich schuldig omdat ze haar niet van de bus heeft gehaald,’ zei Tancredi.

‘Dat zal wel.’

‘Ze zat een van haar verdomde artikelen te schrijven.’

‘Het is niet haar schuld, reageer je niet op haar af.’

Tancredi zuchtte. ‘Ik ben doodsbang, Fran. Ik kan aan niets anders denken dan aan wat die vent op dit moment met haar aan het doen kan zijn...’

‘Laten we wachten op de losgeldeis.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Kom, we gaan naar mijn kantoor om iets sterkers te drinken.’

Francesca volgde hem zijn werkkamer in, een zeshoekige ruimte met lichte houten muren. Op de lange tafels lagen de plotterteekeningen van een *dormeuse* in de vorm van een zeester. Door het raam zag je de lichtbundels van de zoekteams als vuurvliegjes over de velden gaan. Tancredi nam een fles gin uit de minibar, schonk een flinke bel voor zichzelf in en ging in de ergonomische stoel zitten.

‘Is er iets waar ik niet van weet?’ vroeg Francesca, toen ze hem zag weifelen.

Hij zuchtte. ‘Ik denk niet dat het om een ontvoering om losgeld gaat.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik het niet heb. Mijn klanten waren bijna allemaal Russen en sinds de oorlog in Oekraïne kan ik niet meer met ze werken. Van een van die oligarchen hebben ze al zijn activa bevroren voordat hij mij betaalde. Een nachtmerrie...’

‘Sorry hoor, Tan. Maar je hebt je hele leven gewerkt. Heb je niets apart gezet?’

‘Dit huis is een bodemloze put wat geld betreft. En we leefden niet bepaald zuinig toen de zaken goed gingen. Reisjes, hapsnap uitgaven, het paard... Begrijp je? Misschien is er wel iemand die een hekel aan me heeft en mij wil raken, maar dan is hij zeker niet geïnteresseerd in geld, of het is een amateur die niet weet met wie hij van doen heeft. Maar misschien heeft hij het wel op jou gemunt.’

‘Op mij?’

‘Je bent een bekende advocaat. Jij hebt behalve ons geen kinderen of familieleden. Misschien wil er iemand wraak nemen omdat je uit naam van een of andere emir zijn bedrijf hebt opgeschaald.’

‘Ik werk voor zakenmensen, niet voor de maffia.’

‘Alsof daar veel verschil in zit...’

Francesca voelde er niet voor de gebruikelijke discussie te voeren. En daarbij was ze ontzettend moe. ‘Is het goed als ik de logeerkamer neem?’

‘Natuurlijk. Ik denk niet dat ik kan slapen.’

Het lukte haar ook niet, ze lag met opengesperde ogen te wachten op de dageraad, huiverend bij ieder geluid en bij elk licht dat in het raam weerspiegelde. Ieder moment kon een of andere carabinieri met zijn hoed in zijn hand komen vertellen dat ze het lichaam van haar nichtje hadden gevonden, in een sloot of in de kofferbak van een auto. *Helaas kwamen we te laat...*

Toen de zon opkwam staakte ze haar pogingen om te slapen, nam een douche, groette haar broer, die ze vond waar ze hem had achtergelaten, alleen beschonkener, en vertrok naar Cremona, naar haar kantoor.

Het was een gebouw in het historische centrum van de stad, achter het Baptisterium. Vijfhonderd vierkante meter, gerestaureerd in de achttiende eeuw, met muurschilderingen, bas-reliëfs, schilderijen, groteske versieringen en een dertigtal medewerkers. De enige ruimte die haar familie niet toebehoorde was het elegante restaurantje in de voormalige stallen. Rond lunchtijd liep het vol klanten en advocaten die er door de binnentuin onder haar raam heen wandelden. Haar kantoor was de voormalige herenkamer, met een gigantische open haard die haar vader met Kerstmis ontstak en zij had laten dichtmetselen. De rest van het meubilair was totaal veranderd, en waar ooit een jachtschilderij van haar overgrootvader had gehangen, hing nu een De Chirico.

Het kantoor vulde zich beetje bij beetje met sober gekleurde maatpakken en gegroet. Het nieuws van Amala had de ronde gedaan en Francesca ontving solidariteitsbezoekjes van medewerkers en advocaten, die ze ontving alsof ze haar goeddeden. Onder hen was de enige die Francesca echt wilde zien, Samuele, een stagiair die ze al een tijdje in de gaten hield. ‘Ik hoorde van...’

‘Bedankt,’ onderbrak ze hem. ‘Bespaar jij me tenminste dat beleefde gedoe.’

‘O ja, natuurlijk. Iedereen probeert u aan de lijn te krijgen, vooral journalisten.’

‘Je weet waar je ze heen moet sturen toch?’

‘Zonder twijfel, advocate, maar er zal een persbericht moeten worden voorbereid.’ Samuele was gezet, droeg een ronde bril en

was bedachtzaam, waardoor hij een gezonde geest had behouden na anderhalf jaar stage.

Francesca snoof. ‘Doe jij dat, dan corrigeer ik het. En ik heb het al eerder gezegd, van “advocate” krijg ik de kriebels. Ik weet dat het hier nu *politically correct* is, maar ik was het in Groot-Britannië anders gewend.’

‘Mijn excuses, advocaat, maar als ik het bij de anderen niet doe, wurgen ze me. Dan ga ik nu het communiqué voorbereiden.’

‘Wacht, ik heb nog iets anders nodig, een archiefonderzoek.’

Samuele zette zijn bril af en begon die met een amarantkleurig doekje schoon te poetsen. Het was Francesca opgevallen dat hij dat deed als hij nerveus was. ‘Zegt u het maar.’

‘Het is hoogst onwaarschijnlijk, maar het zou kunnen dat Amala het slachtoffer is geworden van iemand die het op onze familie heeft gemunt. Ik heb de lijst nodig van processen waaraan *papà* heeft deelgenomen en die zaken van ontvoering, geweld en verkrachting bevatten. Ik ben alleen geïnteresseerd in die gevallen waarvan cliënten of verdachten nog in leven en op vrije voeten zijn.’

‘Misschien vind ik dat niet in de dossiers.’

‘Je hebt de kantooraagenda, gebruik die. Als we klaar zijn maak je een map die je e-mailt naar de edelachtbare heer Metalli, de hulpofficier van justitie. Ook hem vind je in de agenda.’

‘Ja, advocaat.’

‘En laat me thee brengen, alsjeblieft, niet gezet met een theezakje.’

De thee kwam vijf minuten later en de eerste rapporten een uur daarna. De door Francesca gedeelde map begon zich te vullen met rechtszaken waar ze nog nooit van had gehoord en mensen die ze niet kende. Ze scrolde erdoorheen, joeg geagiteerde collega’s en secretarissen met verplichtingen die ze was vergeten weg, maar er was niets wat eruit sprong, niets wat er echt verdacht uitzag. Ruzies en klinkende nederlagen in de rechtszaal, dat wel, maar niemand die daadwerkelijk een jong meisje zou ontvoeren. Ze ontdekte bedroefd dat haar vader in de laatste twee jaar voor zijn dood het ene na het andere proces was begonnen te verliezen: hij was toen al ziek.

Samuele kwam met een stoffig overhemd weer tevoorschijn. ‘De Groupons zitten helaas niet in het digitale archief.’

‘Wat zijn dat, Groupons?’

‘De pro Deo rechtsbijstand- en piketzaken. Zo noemen ze die hier, ik dacht dat u dat wist.’

Francesca wist dat niet, zij had de gebruiken van het kantoor nog altijd niet volledig tot zich genomen. ‘In mijn tijd gebruikte papa die om stagiairs op te leiden,’ zei ze. ‘Je kunt mijn rechtszaken overslaan, allemaal kruimeldievementoe. Behalve...’

Als ze niet had gezeten, zou Francesca op de grond zijn gevallen. Ze stond echt op het punt om flauw te vallen, het ijzige zweet liep van haar nek naar haar rug. Zonder zich om Samuele te bekommeren stond ze op en liep via de oude trap achter de receptie naar de kelder.

De Baars. Hoe had ze die kunnen vergeten?

De lange stenen tunnel van de kelder was in tweeën gedeeld. Een deel was opslagruimte voor de levensmiddelen voor het restaurant en het deel dat overbleef voor het kantoor was opgedeeld in cellen met tralies vol dozen documenten en oud meubilair. De pro Deo rechtsbijstanddossiers lagen verspreid in de gang waar Samuele ze had achtergelaten. Snel greep Francesca die met haar naam erop en keerde terug in haar kantoor met vijf kilo stoffige, verbleekte vellen papier, sommige nog getypt.

De stagiair was er nog. ‘Alles goed, advocaat?’

‘Alles prima. Ga terug om af te maken wat ik je heb gevraagd, alsjeblieft,’ zei ze. Een seconde later was ze Samuele vergeten.

De Baars.

Beelden uit het verleden flitsten door haar hoofd, oude gevoelens kwamen terug. Een zaak die haar vader aan haar had gegeven zoals je een rubberen bot naar een hond gooit, en die Francesca serieus had genomen. De Baars had in drie jaar tijd drie meisjes van Amala’s leeftijd ontvoerd en vermoord en de lijken in het water van de rivieren rond Cremona gegooid. Een jonge man was van de moorden beschuldigd, Giuseppe Contini, en zij had hem zonder succes in de rechtbank verdedigd. Contini was tot levenslang veroordeeld, de Baars was in het net beland. De thee was onder-

tussen koud geworden maar ze dronk hem toch op, al bladerend door de oude documenten. Er was geen verband, dat bestond niet. Maar Francesca wist één ding: de zaak had haar jarenlang gekweld en ervoor gezorgd dat ze een hekel kreeg aan het vak dat ze had gekozen. Het was ook de drijfveer geweest om te emigreren, om te ontsnappen aan het gevoel van machteloosheid dat haar overviel na een uitspraak waarvan zij wist dat deze grondig verkeerd was.

Contini was onschuldig. De Baars was vrijuit gegaan.